

Gentó i ens havia explicat les seves meravelles i ja ens teniu muntanyes amunt. Vàrem passar la nit a l'hotel de l'estany Gentó que ara ja no existeix i l'endemà vàrem pujar fins al cim del Montsent de Pallars des de dalt del qual es veuen una meravella de llacs. Després, molt contents, la baixada i la tornada cap a Granollers. Vem ésser: Martí Garriga, Esteve Font, Lluís Sampere, Maria Llobera, Josep M. Fàbregues i Jaume Riera.

Canigó. Estiu 1969

Vacances de l'any 1969: Estany de Lanós, Pica del Carlit, Les Bulloses, Sant Martí del Canigó, Sant Miquel de Cuixà i Pica del Canigó.

Vam ésser: Josep Quintana, Salvador Ballús i Jaume Riera.

Vàrem anar amb tren fins a Porte des d'on la nostra intenció era llogar una cavalleria perquè ens portés les coses, però res de res. Després d'orientar-nos i carregats amb la motxilla, la tenda i la manta — no era com ara que les tendes i els sacs de dormir no pesen. Perdoneu la ironia —. Enfilem la immensa vall de Carol de què parla el poeta J. M. Guasch que era més llarga que un dia sense pa. Per fi i de matinada vam arribar a l'estany de Lanós. El gran llac de les fades del poeta. Després d'una bona dormida vàrem quedar meravellats d'aquell cercle de muntanyes i sobretot del Carlit. Aquell llac, aquelles muntanyes i la nostra tenda. Tot plegat una meravella de les moltes de què gaudim els muntanyencs. A la tarda però, es va girar la truita, i va ploure tant que si ens haguéssim tirat al llac no ens hauríem mullat tant, per la qual cosa vàrem decidir recollir-ho tot i anar fins a un refugi que sabem que hi havia. Vàrem fer foc i de tant bé que hi estàvem ens hi vam quedar dos dies. En Ballús, tal com ja ens havia dit ens va deixar per anar a visitar un familiar que vivia a prop. Ens vam despedir d'aquell cercle de muntanyes i del llac de Lanós per continuar cap al Carlit i Les Bulloses. A mi em feia un cert respecte pujar el Carlit, perquè el veia molt dret. Em feia l'efecte que veia el Pedraforca, muntanya que sempre he cregut que no era per a mi. Vaig proposar a en Quintana d'anar a les Bulloses sense passar pel Carlit, tot voltant el cim, però el Carlit em deia: "Per què no véns?" i efectivament, amunt! que és el que ell esperava. Crec que vem pujar per un lloc més difícil que el camí normal. Des del cim la vista és impressionant. A un cantó la vall de Lanós i a l'altre la vall de les Bulloses. No sabia dir quina és més o menys bonica perquè totes tenen el seu encant. Un té una meravella i l'altra en té una altra. I pensar que jo no ho hauria vist sinó hagués pujat al cim, vaig donar gràcies!... La baixada a les Bulloses és una joia. Trobes llacs que si un té un encant l'altre també. En arribar a les Bulloses vam sopar i vàrem ben dormir. A l'endemà, l'hostaler ens va portar fins a Montlluís i tot seguit, en tren, autobús i a peu vàrem arribar a sopar i a dormir a Castell, que és un poblet a prop de l'abadia de Sant Martí del Canigó, la que el dia següent vam visitar així com també el monestir de Sant Miquel de Cuixà. Des del poble de Prades, un tot terreny ens va portar fins el refugi de Cortalets i com que estavem federats vàrem tenir preferència als francesos no federats, bo i estar a dins de França. A l'endemà pujada al cim del Canigó va ésser meravellosa. El nostre Canigó que és tan estimat pels catalans i una miqueta més per als qui ens

agrada el cant, sobretot: "Muntanyes regalades, són les del Canigó". Vàrem tenir un temps esplèndid. Es veien muntanyes i més muntanyes. Llàstima que per mi no eren conegudes. Quan ets dalt d'un cim i tens bona panoràmica com aquí dalt, el temps corre massa. Vàrem davallar per la xemeneia i avall i més avall fins al Pla Guillem. Per pega nostra es va posar a ploure i el refugi del Pla Guillem era tancat. Sort que una mica més enllà vàrem trobar una cabana que per a nosaltres va ser la millor del món. La pluja, vàrem fer com els de Ridaura, que la deixen caure. La cabana era rodona, vàrem fer un foc al mig i vàrem sopar tant que a la motxilla poca cosa hi va quedar, tot i que al dia següent havíem d'anar fins al refugi d'Ull de Ter. La dormida va ser del tot bona. Dóna gust de sentir ploure quan dorms i no et mulles! i saps que no et mullaràs. De bon matí vàrem abandonar aquella cabana que ens va acollir, que per la meua part és la millor cabana de muntanya. La nostra ruta era: Esquerdes de Rutjà, Pla de Mantet i ... Fins a les esquerdes tot va anar bé però les muntanyes estaven molt amagades i no coneixent-les bé vàrem agafar una carena per una altra i caminar i més caminar ens anàvem endinsant més cap a França. Jo vaig dir: fem una sifonada i trobarem la carena de Mantet. Tal vegada hauríem anat bé però ja es feia fosc, i teníem una gana de mil dimonis i la motxilla estava més trista que nosaltres. Una galeta, un trosset de xocolata i para de comptar i dormir sota d'un pi. El primer que vàrem dir abans del bon dia va ser: quina gana que tinc! Veiem un poble a la matinada.

Ens vàrem adonar que hi havia un poble més avall i quan vam veure que una xemeneia començava a fumar, sense ni tan sols consultar-nos entre nosaltres, vam enfilem cap avall fins a la casa en la qual segurament trobaríem teica. Efectivament ens van donar tot el que ens feia falta. La gent de muntanya són així. Et donen tot el que has de menester i molt amablement. Quan vam estar ben alimentats en Quintana em va proposar d'anar cap el refugi d'Ull de Ter i jo no vaig dir pas que no. Em digué: "passarem per la cabana de l'Alemanya". Vàrem dir Adéu! a la gent de la casa de Pi que tant bé ens va acollir i amunt!, però al cap d'una estona de pujar van sortir unes boires d'aquelles que s'arrapen a la terra i li vair en el Quintana que no em feien gens de goig aquells núvols i a més "ja m'havia caigut la bena dels ulls" — una expressió d'una amiga de la meua dona i amb qui havíem fet moltes excursions — em va veure tan decidit que vàrem tornar endarrera cap al poble de Pi, en el qual vàrem fer-hi nit i a l'endemà amb autobús fins a Perpinyà i cap a casa.

Jaume Riera